

נוֹגָה וְהַפּוֹכָב

אָבִי גִיל

נוגה והכוכב

אבי גיל

© כל הזכויות שמורות [אבי גיל/הוצאת א.מ.גיל, 2025]. אין להעתיק, לשכפל, לצלם, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או להעביר בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר, כל חלק מהספר או כולו, ללא קבלת אישור מראש ובכתב מבעל זכויות היוצרים. שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט, אלא ברשות מפורשת בכתב מאבי גיל או נוגה גיל.

הציורים בספר הופקו בעזרת SORA

יום אחד כִּשְׁנוּגָה הִיָּתָה בַּגָּנָה,
הוֹפִיעָה לִפְתֹּעַ צִפּוֹר מְשֻׁנָּה,
צִפּוֹר שֶׁכָּלָה מִצִּיָּף בְּזָהָב,
הָרֹאשׁ, הַכְּנָפִים, וְגַם הַזָּנָב.

הצפור היפה ידעה לדבר,
"קוראים לך נוגה?" היא בקשה לברר,
נוגה אמרה, "כן. וזה גם שם של כוכב,
הוא זוהר בשמים ממש כמו זהב".

הצפור צחקה, "ברור. אני באתי משם,
זה הכוכב שלי, והוא היפה מכלם."
נוגה אמרה, "יש משהו שאני לא מבינה,
למה באת דוקא אלי לגנה?"

הצפור חיכה, "כי קוראים לך נוגה ואת כזו מקסימה,
אז החלטנו לתת לך מתנה מדהימה,
כלנו בכוך מאוד מאוד נשמח,
אם תבקרי בנוגה שלנו - ששמו כמו שלך.

נוֹגַה שְׁאַלָה, "אֲבֵל הַכּוֹכָב מְאוֹד רָחוֹק בַּשָּׁמַיִם,
זוֹ נִדְּאִי נִסְיָעָה שֶׁל יוֹם, אוֹלֵי אֶפְלוּ יוֹמִים",
הַצִּפּוֹר אָמְרָה, "לֹא צָרִיךְ לְהִגָּזִים,
לוֹקֵחַ רַק שָׁעָה מִהֶזְמַן שְׂזִזִים".

נוֹגָה עֲלֵתָה לַצֶּפֶר עַל הַגֶּב,
וְהַשֵּׁתִים עָפוּ לְכוּיֹן הַכּוֹכָב,
בְּדֶרֶךְ עֲצָרוּ לְשִׁתּוֹת תָּה בִּירָח,
הוּא אָמַר שְׁאוֹתוֹ זֶה מְאוֹד יְשִׁמָּח.

כְּשֶׁנִּחַתוּ בְּנוֹגָה כָּבֶד הָיָה מֵאַחֵר,
אִז אֶת הַטִּיּוֹל בַּמָּקוֹם - דָּחוּ לְמַחֵר,
הֵם אָכְלוּ פִּיצָה וְשָׁתוּ כּוֹס חֶלֶב,
וְנוֹגָה נִרְדְּמָה בְּמִטָּה מְזֻהָב.

בבקר, נוגה התעוררה בביתה בנצנים,
עם יובל, עם התינוק ועם שני ההורים.
היא רצתה לנוף לצפור לשלום,
למרות שידעה שזה היה רק חלום.

יוכל, האחות הגדולה, התלבה,
בינה לבין נוגה יש המון אהבה.
היא בקשה על החלום כל פרט לדעת,
אפלו אם ראו לאן השמש שוקעת.

וְאַז, יוֹבֵל אָמְרָה שֵׁשׁ לָהּ רַעִיוֹן נִהְדָּר,
”אִם תַּחֲלָמִי עַל הַצָּפוֹר הַיּוֹם, אִזְּ מָחָר,
תִּבְקָשִׁי שְׁתַּעֲוֶה גַם אֵלַי לַחֲלוּם,
אֶפְלוּ לִקְצֹת, לַהֲגִיד רַק שְׁלוֹם.

נוֹגָה צָחָקָה וְאָמְרָה, "אֲנִי מִבְּטִיחָה!
כְּשֶׁתָּבוֹא הַצֶּפֶר, אֶמְשֹׁךְ לָךְ בִּשְׂמִיכָה,
כְּשֶׁאֲנִי חוֹלֶקֶת אִתְּךָ, זֶה מְבִיא לִי שִׂמְחָה,
רַק תִּזְכְּרִי שֶׁהִיא עֹפֶה מִיָּד בִּזְרִיחָה".

-סוף-

